

ABSTRACTS – ABSTRAKTIT

Päivi Rantala & Leena-Maija Rossi

ESCAPE FROM THE NORTH AND TO THE NORTH: TWO TEMPORAL LEVELS OF EXILE IN THE SHORT FILM *THEY CAME IN CROWDED BOATS AND TRAINS*

In 2015 a historically vast number of refugees, asylum seekers and immigrants strived towards Europe from the Middle East and North Africa. Some of them ended up arriving in Finland, crossing the borders from either Northern Sweden or Russia. During the Lapland War, in 1944, the stream of refugees went to the opposite direction: from Finland to Sweden. In our article, we discuss a work of art, which draws a parallel between these two temporal levels and historical events. Minna Rainio and Mark Roberts's short film *They Came in Crowded Boats and Trains* (2017 Finland) describes "the North" partly from a new perspective. The protagonists of the film, asylum seekers in their personal life, are in the framework of countless media representations recognizable as "southern" figures in a northern landscape. The voiceover in the film, however, reads excerpts from letters and diaries of northern Finnish refugees or evacuees from 70 years ago.

In the film the events of past and present are situated in a dialogue, which transgresses both time and place. In the article we ask what kind of cultural memory and imagery has been constructed around being evacuated in 1944, and how Rainio and Roberts' film situates itself in connection with this memory and imagery. How are the refugees represented in the film, and what kinds of similarities and differences are there to be found between the refugee representations of the two different eras? What kinds of associations, insights, and maybe even objections or criticisms the film evokes? Our article analyzes relations constructed in the narration:

differences and similarities represented between refugees traveling in different times, but also the consciousness built in the film in relation to existing power structures and historical parallels defining what it means to be a refugee.

PAKO POHJOISEEN JA POHJOISESTA: KERROSTUNUT PAKOLAISKUVAUS LYHYTELOKUVASSA *THEY CAME IN CROWDED BOATS AND TRAINS*

Vuonna 2015 Eurooppaan pyrki Lähi-idästä ja Pohjois-Afrikasta historiallisen suuri joukko turvapaikanhakijoita, pakolaisia ja siirtolaisia. Osa heistä päätyi suuntaamaan Suomeen Pohjois-Ruotsin ja Venäjän rajojen yli. Lapin sodan aikaan, vuonna 1944, pakolaisvirta kulki toiseen suuntaan: Suomesta Ruotsiin. Artikkelitarkastelee taideteosta, jossa rinnastetaan nämä kaksi aikatasoa ja tapahtumakulkua. Minna Rainio ja Mark Robertsin lyhytelokuva *They Came in Crowded Boats and Trains* (2017 Suomi) kuvaa "pohjoista" osin uudesta näkökulmasta. Elokuvan päähenkilöt, reaalielämässään itse turvapaikanhakijoita, ovat lukuisten mediaesitysten kehyksessä tunnistettavasti "eteläisiä" hahmoja pohjoisessa maisemassa. Teoksen kertojaääni taas lukee otteita pohjoissuomalaisen pakolaisten kirjeistä ja päiväkirjoista seitsemänkymmenen vuoden takaa.

Teoksessa menneisyyden ja nykyisyyden tapahtumat asettuvat ajan ja paikan ylittävään dialogiin. Kysymme artikkelissa, millainen kulttuurinen muisti ja kuvasto on rakentunut evakoiden ympärille ja miten Rainio ja Robertsin teos asettuu suhteessa siihen. Onko kahden aikakauden pakolaiskuvien välillä löydettävissä samanlaisuutta tai eroja? Analysoimme teoksessa rakentuvia suhteita ja asetelmia, kuten eri ajassa matkavien pakolaisten eroja, erilaisuutta ja vertaisuutta, mutta myös elokuvassa rakentuvaa tietoisuutta suhteessa pakolaisuutta määrittäviin valtarakenteisiin ja historiallisiin rinnastuksiin.

Kristiina Koskinen

FOREST ECOSYSTEM AS A STAGE: CONSTRUCTING WILDERNESS WITH NORTHERNNESS

In this article, I investigate the representation of a forest ecosystem in a nature documentary series episode *Wild Scandinavia – Finland* (Germany 2011). Through the analysis, the ecosystem appears as a stage for visually curious animals and their behavior. By emphasizing the northern location of the forest, the representation connects with the cultural construction of wilderness. The northern nature appears untouched, remote, and boundless.

Typically for many wildlife films, the idea of capturing a neutral reality prevails in *Wild Scandinavia – Finland*. The audiovisual narrative is created with a style devoid of technically constructed images or scenes and by eschewing apparent storytelling. A loose collection of animal activity along the passing seasons is narrated by a male voice-over. In between the narrated parts, music and scenery highlight the visual beauty of the forest. If we understand the appearance of transparency as a style selected by the authors, a nature with features enhanced by audiovisual narration can be seen to unfold. *Wild Scandinavia – Finland* presents a forest characterised by rarity, perpetuity, and wildness. These are all traits that can be found in a Finnish forest, but the condensation suggests a nature modified by the needs of visibility and narration. Using the concept of antroposcene by Brett Mills, the article describes an ecosystem converted into a cinematic forest.

Combined with the cultural construction of wilderness, the idea of capturing a neutral reality enables a plausible impression of northern nature free from politics, subjective perception, or dependency on ourselves.

ANTROPOSKENEN
EKOSYSTEEMI: POHJOINEN
METSÄ VILLIN LUONNON
NÄYTTÄMÖNÄ

Tarkastelen artikkelissa pohjoisen metsäekosysteemin representaatiota Yleisradion *Avaran luonnon* esittämässä luontodokumentissa *Villi Pohjola, osa 1/6: Suomi* (Saksa 2011). Analyysini kautta piirtyy esiin eläinten toiminnan näyttämöksi muodostunut metsä, jonka pohjoisuus korostaa kaukaisen, koskemattoman ja rajattoman luonnon vaikutelmaa. Reflektoin tällaisen luontorepresentaation merkitystä villin luonnon kulttuurisesta konstruktiosta käydyn keskustelun avulla.

Luontodokumenteille tyypillinen ajatus dokumentaarisuudesta toden tallenteena tiivistyy *Villissä Pohjolassa* pelkistettyyn tyyliin, jossa teknisesti rakennettuja kuvia tai kohtauksia ja vahvaa tarinankerrontaa on vältetty. Kertoja selostaa hajanaisen kollaasin metsän eläinten toiminnoista vuodenaikojen edetessä. Puheosioiden väleissä tunnelmoidaan musiikilla ja metsän visuaalista kauneutta korostavilla maisemakuvilla.

Jos toden tallentamiseen kytkeytyvän läpinäkyvyyden vaikutelman ymmärtää tekijöiden valitsemana tyylinä, avautuu näkökulma kerronnan tarpeiden kautta muokkautuvaan luontoon. Erityisyyden, ihmeellisyyden, ikaikaisuuden ja villiuden ominaisuudet eivät niinkään nouse metsän fyysisestä olemuksesta, vaan tarinan rakenteiden, visuaalisuuden ja televisiokerronnan asettamien vaatimusten ja mieltymysten mukaisesti. Vaikka näitäkin piirteitä suomalaisesta metsästä voi löytää, niiden tiivistymää *Villin Pohjolan* kerronnassa voidaan kuvailla eräänlaisena antroposkenen ekosysteeminä.

Yhdistettynä villin luonnon kulttuuriseen konstruktion toden tallentamiseen tyypistävää dokumentaarisuus mahdollistaa uskottavan esityksen pohjoisesta luonnosta, joka ei ole poliittinen, riippuvuussuhteessa itseemme tai inhimillisten näkökulmien muokkaama valinta. Luontodokumentin todeksi vahvistama metsä muuttuu polaariseksi toiseudeksi, paikaksi ajan ja ihmisyyden ulkopuolella.

Noora Kallioniemi & Niina Siivikko

APOLOGISING AND REFRAMING:
DISCOURSES ON SÁMI
REPRESENTATIONS IN FINNISH
AUDIOVISUAL CULTURE IN THE
2010S

In this article, we reflect on the historical construction of Sámi imagery in Finnish pictorial and audiovisual culture through the public discussion of the 2010s.

Examining the Sámi TV series *Märät säpikkäät*, we discuss how the Sámi community has responded to the use of this imagery and consider how power, responsibility and opportunities are distributed in the use of indigenous cultural properties. We also discuss the different attitudes towards colonializing imageries of comedy and artistic film. Are the othering representations of artistically ambitious films, such as *Valkoinen peura* (*The White Reindeer*, Finland 1952), seen as less real or less othering than those of comedy series, such as *Hymyhuulet*?

ANTEEKSIPIYYNTÖJÄ JA
UUELLEENKEHYSTÄMISTÄ:
2010-LUVUN KESKUSTELU
AUDIOVISUAALISEN KULTTUURIN
SAAMELAISREPRESENTAATIOISTA
SUOMESSA

Tarkastelemme artikkelissamme 2010-luvun keskustelun kautta reflektoiden suomalaisen saamelaiskuvan historiallista rakentumista kuvallisessa ja audiovisuaalisessa kulttuurissa.

Käsitlemme *Märät säpikkäät* -sarjan avulla tapoja, joilla saamelaisyhteisö on reagoinut kuvaston käyttöön, ja pohdimme sitä, kuinka valta, vastuu ja mahdollisuudet alkuperäiskansojen kulttuuriomaisuuden käyttöön jakautuvat. Pohdimme myös, miksi *Valkoisen peuran* (1952) kaltaisen taiteellisesti kunnianhimoisen elokuvan kolonialisoiva kuvasto koetaan suomalaisluennassa vähemmän todelliseksi tai toiseuttavaksi kuin *Hymyhuulten* kaltaisten komediasarjojen kuvasto.